

RECÉS D'ADVENT DE LA GERMANDAT DE POBLET
Text de fra Rafel Barruè i Broch
Poblet, 28 novembre 2009

1

De la Festa les Vespres, en camí vers la nostra cristificació

2

Meditació: vers la pregària contemplativa

1.- DE LA FESTA LES VESPRES, EN CAMÍ VERS LA NOSTRA CRISTIFICACIÓ

On som en la nostra vida?
On som en la nostra vida de creients?
On som en la nostra vida de cristians?

«El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum» (Is 9,1)

Som a les fosques?
He vist una gran llum?

Hi ha fe?
Hi ha esperança?
Hi ha caritat?

«Ens ha nascut un infant, ens ha estat donat un fill» (Is 9, 5).

«Ens ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (cf. Lc 2,11)

Ens ha nascut un salvador... De què ens ha de salvar? Si no necessitem cap salvació, ja estem bé, no necessitem cap salvador. A més, si ja vivim amb satisfacció en les nostres pròpies cledes (RB 1), i cadascú té les seves. Quin sentit té un salvador? Si ja faig el que em dóna la gana quina necessitat tinc de fer-li cas a un salvador?

Encara que de vegades sembla que siguem autosuficients, no ho som ni molt menys. Som uns necessitats de tots. Ens necessitem els uns als altres per poder viure, simplement per poder viure.

Com no, si fem una mica de silenci, si aturem el tren de la nostra vida; no podem reflexionar, meditar, sentir, experimentar que som necessitats d'amor, necessitats d'amor amb majúscules, sí necessitats dels altres i d'un Altre, necessitats de Déu, simplement per viure?

No serem uns pidolaires que anem necessitats dels altres i de l'Altre?

Penso que sí! Altrament no caldria estar ací. La persona no pot ésser altra cosa si vol ésser plenament humana que ser un pidolaire davant de Déu, davant dels altres.

De la festa les vespres. Del Nadal l'Advent com a vespres que ens preparen el Nadal. De la Paraula el silenci. Silenci que prepara a l'escolta de la Paraula, una Paraula definitiva, Paraula de Déu. Paraula de Déu, Déu ha parlat i la seva Paraula definitiva és Jesucrist.

Temps d'Advent, temps d'adveniment, de preparació, de fer les pilotes, el xai, el porc, la costella, les patates, les mongetes, la col, la cansalada..., la botifarra. Tantes coses hem de preparar, i tot sense endreçar.

I..., nosaltres, cadascú de nosaltres on estem?
Quin paper juguem en l'olla de Nadal?

Ets la pilota?, un cigró?, una costella de porc?

O millor seria dir:

Ets un cristià compromès? Compromès amb els teus propis interessos?
Compromès altruísticament?

Ben bé, no saps qui ets? Et coneixes a tu mateix? Feina per fer... el d'esbrinar on som. Feina per fer en l'intentar d'endreçar-nos.

De la festa les Vespres, la preparació, l'endreçament de tot el que tenim al davant. Podem començar per la recepta de les pilotes.... ja que hem de preparar el Nadal.

Bé, però així ens podem quedar sols a la superfície de la festa, sense endinsar-nos en el brou de l'olla de Nadal. Una olla que no és tant al nostre gust, com al gust que dona el Crist. Perquè ha de ser al gust de la nova vida que ens ha portat just el memorial del qui celebrem. «Jesús, el Messies, Fill de Déu» (Mc 1,1) així comença l'evangeli de Marc. Jesús Fill de David, tinguis compassió de mi pecador, hauríem de dir (cf. pregària de Jesús).

De la festa les Vespres són una invitació a la Solemnitat de la fe en Crist, el Fill de Déu, la Paraula eterna que s'ha fet home passant entre la nostra societat. Crist imatge de Déu invisible, Déu s'ha fet imatge visible en aquest que ens ve a cercar-nos. I nosaltres hem contemplat la seva glòria (cf. 1Jn 1).

«Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ja que la vida s'ha manifestat: nosaltres l'hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat»(1 Jn 1,1-2).

Sí, a cadascú de nosaltres se'ns ha manifestat d'alguna manera, sinó no estariem ací. Cadascú hem fet experiència de Déu per petita que sigui (un esdeveniment, una pregària, una sorpresa, un gaudi, un dol, un no sentir-se sol, sinó més bé sentir-se sempre acompanyat, un coratge per tirar endavant,... i cadascú podríem dir les nostres...), crec que n'hem fet d'experiència, encara que pel fet

de ser personal no hi ha paraules que ho puguin expressar correctament. Quan la persona és tocada per Déu no hi ha cap paraula que ho pugui explicar.

Ara, el temps litúrgic ens fa una invitació. Són les vespres de la festa de Nadal. Una invitació a la nova vida en Crist se'ns presenta. De l'home vell, que sembla que sempre el tenim enganxat, a l'home nou que Crist ens crida a viure. Una vida d'unió amb Crist és el que interessa a tothom i tota dona que es consideri cristià.

«Us heu despullat de l'home vell i de les seves obres i us heu revestit de l'home nou, que es va renovant a imatge del seu creador i avança cap al ple coneixement. Des d'ara ja no hi ha grec ni jueu, circumcís ni incircumcís, bàrbar ni escita, esclau ni lliure; només hi ha el Crist, que ho és tot i és en tots» (Col 3,9-11).

Aquesta crida va més enllà de les muralles, de les nostres fronteres imaginàries, va adreçada a tothom. No monjo o no monjo, no cristià o no cristià, tothom, perquè tothom és fill en el Fill del Pare per l'Esperit. Déu ens té agafats vulguem o no vulguem. Però, la mateixa llibertat de ser fills ens permet dir sí o dir no a Déu.

«Ens ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor»(cf. Lc 2,11). Podem posar-nos en camí cap al Senyor o recloure'ns en les nostres pròpies cledes (RB 1).

Crist ho és tot en tots i cadascú de nosaltres i dels altres. Crist és el salvador absolut per a tothom i tota dona. Nosaltres davant d'aquest fet si volem acceptar la salvació que se'ns ofereix, tal vegada sigui bo fer cas el que ens diu la carta als Colossencs:

«Revestiu-vos, doncs, dels sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si algú tingués res contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat: perdoneu també vosaltres. Però, per damunt de tot, revestiu-vos de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist regni en els vostres cors, ja que per a obtenir aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts» (Col 3,12-15).

És a dir, se'ns demana el saber perdonar, el perdó que ens porta al camí de l'amor, amor que percudeix en la pau interior que es manifesta en la vida i en el viure agraït amb Déu i els altres.

Així sentir-nos com un sol cos tot i sabent que som diversos els seus membres. L'amor és el brou de l'olla de Nadal que tot ho lliga i uneix. Sí uneix tots els diversos gustos de cadascú en un sabor agradable a Déu. El sabor de viure cristificats, és a dir amb els sentiments de Crist en el nostre ésser.

«Mentre un silenci tranquil embolcallava l'Univers, la vostra Paraula totpoderosa....» (cf. Sv 18,14-15). Mentre fem silenci, mentre el silenci

embolcalla el nostre univers, la Paraula de Déu ve a nosaltres, podem estar disposats a escoltar-la, Crist se'ns fa present en el silenci tranquil.

Despullat de l'home vell (Col 3,9), ens exhorta sant Pau, per revestir-nos de l'amor (Col 3,14), revestir-nos de l'home nou. Home i dona nou vers una conversió de la marxa, un canvi de sentit on ens dirigíem.

«Una transformació radical de la manera de pensar i d'actuar, en el nostre ésser intern o intimitat, en la nostra relació amb l'entorn i els altres, en la nostra obertura a disposar-nos a ser tocats per Déu. La conversió somou tota la nostra estructura existencial» (cf. Ramon Prat, Rentar els peus, Pagès editors, Lleida, 20052, p. 263.).

L'home nou i la dona nova que se'ns demana va en el camí de la nostra cristificació. Tinguem els mateixos sentiments de Crist.

Nàixer un cor abrusat (Nadal) d'amor, de donació, d'humilitat, senzillesa, d'estar pels altres.

Rebre amb l'altre l'ALTRE (Crist) RB....quan se'ns parla dels hostes però va més enllà dels hostes, cada altre és el Crist que ens interpel·la amb la seva mirada, encara que no vulguem.

Negar l'altre és negar l'ALTRE (Crist). L'altre és el Crist afamat, necessitat de tu.

«Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40).

2.- PASSEIG VERS LA PREGÀRIA CONTEMPLATIVA

Silenciat aquests dies d'advent per escoltar amb més bellesa la paraula de Déu i saps que et dirà que no perdis la bellesa que Crist ens ha portat: estimar a Déu i al proïsme i posa-ho en pràctica.

Déu s'ha encarnat per tu i pel teu veí. S'ha encarnat per portar tothom cap a ell. Tu que ho saps dona-ho amb la teva presència, no ho guardis sota una rajola (ja saps....els talents).

El cristià sap bé que si el petit gra de blat cau a terra i no mor no fa fruit. I som cadascú de nosaltres que estem ací que em de morir en certa manera a nosaltres mateixos per poder donar fruit a la nostra societat. Som nosaltres i no els altres genèrics els qui hem de donar a conèixer el Crist salvador absolut. I no és precís fer grans escaraballs perquè Déu ens estima com som, però no podem adormir-nos-en dient que no podem oferir-nos com ofrena agradable al Senyor.

Qui ets tu?: Botifarra negra o pilota, cansalada o cigró? Però, sabeu millor que jo que cada petita peça fa el seu sabor i tot barrejat li dona el bon gust del Nadal.

Nosaltres tal vegada ens hem de considerar un petit cigronet, tan petit que de vegades es queda mig esclafat al fons de l'olla; però ha fet el seu gust a tota l'olla.

Si nosaltres sabem quelcom de Jesús, salvador absolut (Rahner) ¿No ens haurem de deixar-nos penetrar de l'amor absolut que salva i posar-nos com un "cubet" de brou a l'olla de Nadal? O bé, ¿cadascú de nosaltres com a peces úniques que som, no ens haurem d'abocar dintre l'olla de Nadal per fer un bon brou de societat?

Tota realitat creada està referida a Déu. Les criatures són reflex de la bondat del Creador. De la realitat que veiem podem sempre esbrinar alguna cosa del que Déu ens diu.

Maria, la Mare de Déu, ens diu feu tot el que ell us digui (cf. Jn 2, 5). Ho diu als servidors de les noces de Canà, però avui si ens considerem servidors també ens ho diu a cadascú de nosaltres.

Sols la pregària intensa, encara que sigui breu, ens pot anar a l'encontre del qui ens ve tot sencer al nostre cor.